

ליל שבת קודש פרשת וירא ה'תשס"ה

בשבת קודש פרשת וירא תשס"ה שבת מוהרא"ש נ"י בעיר מאנסי לכבוד השבע ברכות של נכדתו מרת סאסיה תחי' בת חותנו ר' יעקב יוסף גאלדמאן נ"י, עב"ג ר' ישראל צבי דוד ראטטענבערג נ"י בן גיסו של מוהרא"ש הר"ר יעקב יהוסף ראטטענבערג נ"י (אחיו של אשתו הרבנית תחי'), והתאכסן בבית חתנו ר' ברוך שטערן נ"י, והתפלל ואכל הסעודות באולם "ששון ושמחה" עם כל המשפחה, ובירך ליל שבת קודש כל השבע ברכות אחר ברכת המזון, ואחר כך רקד "מצוה-טאנץ" עם נכדתו הכלה תחי' בדביקות עצומה, והיה מאד נעלה, אשרי עין ראתהו.

סעודת שלישית שבת קודש פרשת וירא ה'תשס"ה

בסעודה שלישית סעודת רעווא דרעווין אמר מוהרא"ש נ"י דברי תורה אצל סעודת השבע ברכות, על הפסוק מפרשת השבוע, פרשת העקידה, ויהי אחר הדברים האלה וגו'.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב (בראשית כ"ב) ויהיה אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם וגו', ופירש"י, אחר דבריו של ישמעאל, שהיה מתפאר על יצחק שמל בן י"ג שנה ולא מיחה, אמר לו יצחק, באבר אחד אתה מיראני, אילו אמר לי הקדוש ברוך הוא זבח עצמך לפני, לא הייתי מעכב, עיין שם, והנה יש להבין, אם הדיבור של יצחק גרם את כל הנסיון הזאת, למה כתיב "והאלהים נסה את אברהם", הלא עיקר הנסיון היה בשביל יצחק? ושנית, למה באמת הוצרך אברהם אבינו לסבול כל כך בשביל הדיבור שהוציא יצחק בנו מפיו? אבל באמת שאלה אחת מתורצת בחבירתה, כי מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קי"ג) בפירושו דברי המשנה (אבות ג') ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו, שלכאורה קשה, אם זה "מדעתו", איך זה "שלא מדעתו"? אבל הענין הוא, שלפני כל גזר דין שבעולם, שואלין את האדם אם הוא מסכים להגזר דין, אבל כששואלין אותו, אין שואלין אותו על עצמו, כי בוודאי לא היה פוסק על עצמו רע, רק שואלין אותו על אחר, מה דינו של אדם שעשה כך וכך? וכפי שפוסק, כן יוצא הדין, נמצא שפסק על עצמו, אבל שלא מדעתו, ולכן מצד אחד הוא "מדעתו", כי שואלין את דעתו בזה,

אבל הוא "שלא מדעתו", כי איני יודע שפוסק על עצמו, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל, נמצא שבזה שהוציא יצחק מפיו את הדיבור, "אילו אמר לי הקדוש ברוך הוא זבח עצמך לפניי, לא הייתי מעכב", בזה הדיבור המשיך על עצמו נסיון זו, אבל הנסיון היה עוד יותר גדול לאברהם אבינו, כי היה יכול לחשוב, למה עלי לסבול בשביל דיבור שהוציא בני מפיו, אבל אברהם אבינו היה ראש למאמינים, כי גילה ופירסם את האמונה הקדושה בכל העולם כולו, ולכן קיבל כל מה שעבר עליו באהבה גמורה, ואם הדיבור של בנו גרם לו נסיון זאת, הוא מוכן לקבל אותו באהבה, נמצא שזה דייקא היה כל עיקר נסיונו, וכמו שכתוב "והאלהים ניסה את אברהם", למה? מחמת שהיה "אחר הדברים האלה" היינו אחר דבריו של יצחק, שאמר "אילו אמר לי הקדוש ברוך הוא זבח עצמך לפניי, לא הייתי מעכב", ומחמת הדברים של יצחק בנו, הגיע אברהם לידי נסיון זאת, ואף על פי כן קיבל הכל באהבה גמורה, ועמדו שניהם בנסיון של העקידה, שזכותה עומדת לעם ישראל לדורות עולם, והשם יתברך יזכינו להיות חזקים מאד בהאמונה הקדושה ובדביקות השם יתברך, עדי נזכה לראות בישועתן ובגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

